

خودتان را نصیحت کنید

«قَالَ الصَّادِقُ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ (ع) مَنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَاعِظٌ مِنْ قَلْبِهِ وَ زَاجِرٌ مِنْ نَفْسِهِ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ قَرِينٌ مُرْشِدٌ اسْتَمَكَنَ عَدُوَّهُ مِنْ عُنُقِهِ»

#171& قَالَ الصَّادِقُ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ (ع) مَنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَاعِظٌ مِنْ قَلْبِهِ وَ زَاجِرٌ مِنْ نَفْسِهِ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ قَرِينٌ مُرْشِدٌ اسْتَمَكَنَ عَدُوَّهُ مِنْ عُنُقِهِ»

شافی، صفحه‌ی 652

اولین چیزی که موجب می‌شود که انسان بتواند در مقابل دشمنش - که مراد، شیطان است- ایستادگی کند و مانع بشود از تصرف دشمن و تسلط دشمن، [این است که:] #171& واعظ من قلبه؛ از قلب خود واعظی برای خود داشته باشد. قلب متذکر بیدار، انسان را نصیحت می‌کند، موعظه می‌کند. یکی از بهترین وسایل اینکه انسان قلب را وادار کند به موعظه‌ی خود و فعال کند در موعظه‌ی خود، همین دعاهاست؛ دعاهای مأثور - صحیفه‌ی سجادیه و سایر دعاها - و سحرخیزی؛ اینها دل انسان را به عنوان یک ناصح برای انسان قرار می‌دهد. اول این است: #171& واعظ من قلبه».

[دوم اینکه:] #171& و زاجر من نفسه؛ از درون خود یک زجرکننده‌ای، منع‌کننده‌ای، هشداردهنده‌ای داشته باشد. اگر این دو تا نبود، #171& و لم یکن له قرین مرشد، یک دوستی، همراهی که او را ارشاد کند، به او کمک کند، راهنمایی کند، این را هم نداشته باشد - که این، سومی است - که اگر چنانچه از درون، انسان نتوانست خودش را هدایت کند و مهار نفس خودش را در دست بگیرد، [باید] دوستی داشته باشد، همراهی داشته باشد، همینی که فرمودند: #171& من یذکرکم الله رؤیته، که دیدار او شما را به یاد خدا بیندازد؛ اگر این هم نبود، #171& استمکن عدوه من عنقه؛ خود را در مقابل دشمن خود مطیع کرده است؛ دشمن خود را مسلط کرده است بر خود و بر گردن خود، که سوار بشود. که [منظور از] دشمن، همان شیطان است.

حضرت آیت‌الله‌العظمی خامنه‌ای، جلسه درس خارج فقه بیست و ششم دی‌ماه 89